

Zbigniew Sawicki

Klejnowo, st. 2, gm. Braniewo, woj.
elbląskie, AZP 11-54/16

Informator Archeologiczny : badania 30, 215-216

1996

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Badania miały na celu zweryfikowanie hipotezy o istnieniu na stanowisku pozostałości romańskiej architektury murowanej. Odsłonięto skomplikowany układ stratygraficzny o miąższości dochodzącej do 280 cm, który chronologicznie zawierał się pomiędzy neolitem (kultura pucharów lejkowatych), kulturą łużycką i wczesnym średniowieczem. W części wyeksplorowanych wykopów potwierdzono występowanie pozostałości romańskiej architektury murowanej. Inwentarz ruchomy to przede wszystkim ceramika, a także niewielka ilość zabytków wydzielonych, wykonanych z metalu, kości i poroża.

Materiały i dokumentacja przechowywane są w Instytucie Archeologii i Etnologii Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu. Badania będą kontynuowane.

Kanie,
gm. Brwinów, woj. warszawskie

patrz: młodszy okres przedrzymski – okres wpływów rzymskich

Karczyn, st. 32,
gm. Kruszwica, woj. bydgoskie

patrz: neolit

Karczyn, st. 40,
gm. Kruszwica, woj. bydgoskie

patrz: młodszy okres przedrzymski – okres wpływów rzymskich

KĘDZIERZYN, st. 1a,
gm. Bielsk,
woj. płockie,
AZP 47-54/60

• osada wczesnośredniowieczna (IX-XII w.)

Ratownicze badania wykopaliskowe, przeprowadzone w maju przez mgr. Andrzeja Tucholskiego (PSOZ Płock). Finansowane przez Mazowiecki Okręgowy Zakład Gazownictwa w Warszawie. Pierwszy sezon badań. Stanowisko zostało odkryte w trakcie przedinwestycyjnych badań powierzchniowych (budowa gazociągu Bronowo-Zalesie – Sierpc). W sezonie 1996 przebadano powierzchnię 350 m².

Odkryto 5 obiektów pozbawionych kontekstu stratygraficznego. Obecny strop wypełniona przykrywała przemieszana orką pierwotna warstwa kulturowa. W niektórych partiach wykopu istniała możliwość wydzielenia dwóch warstw, niemniej obie one nosiły znamiona warstw przemieszanych – przyjęc zatem należy, że stanowisko uległo daleko idącemu zniszczeniu. W wykopie nr 1 wystąpiły liczne fragmenty ceramiki ręcznie lepionej, datowane na przełom VIII i IX wieku. Obiekt nr 2 (ziemianka lub półziemianka), z paleniskiem w północno-zachodnim narożniku, datowany jest na przełom X i XI wieku. Pozostałe obiekty to: obiekt nr 3 – jama śmietniskowa, obiekt nr 4 – jama typu produkcyjnego, obiekt nr 5 – ziemianka (?) lub piwnica (?). Z eksploracji całości warstwy kulturowej w obrębie wykopu pozyskano dużą ilość ceramiki, w tym kilka naczyń zachowanych w całości, co umożliwiło dokładne datowanie osady i wyodrębnienie faz jej użytkowania. Ponadto w obiektach odkryto dużą ilość materiału organicznego, w tym: kościane szydło, kościaną szpilę z otworem w główce, kościany przekuwacz i rylec oraz przęślik gliniany i żelazny nożyk.

Materiały i dokumentacja przechowywane są w PSOZ w Płocku. Badania zakończono.

KLEJNOWO, st. 2,
gm. Braniewo,
woj. elbląskie,
AZP 11-54/16

• osada wczesnośredniowieczna (XI-XII w.)

Ratownicze badania wykopaliskowe, przeprowadzone w dniach od 19 sierpnia do 15 września przez mgr. Zbigniewa Sawickiego (Muzeum Zamkowe w Malborku). Finansowane przez PSOZ. Pierwszy sezon badań. Stanowisko leży w odległości około 50 m na południowy zachód od zabudowań wsi Klejnowo, na piaszczystym wyniesieniu, w odległości około 1,8 km od brzegu Zalewu Wiślanego. Położenie topograficzne to krawędź piaszczystej wydmy, powstałej w czasach kształtowania się linii brzegowej zalewu. W części północnej żwirowni, przy krawędzi obrywu piasznic, założono 2 niewielkie wykopy. Przebadano powierzchnię 19 m².

Układ warstw w przebadanej części przedstawiał się następująco: 1) humus – jednolity, zbity, ciemnoszary; 2) warstwa kulturowa – szara, jasnoszara, silnie spiaszczona, z bogatą zawartością pochodzenia antropogenicznego; 3) – piasek lub żwirek barwy żółtej. Mimo szczupłych rozmiarów wykopów odkryto 5 obiektów o charakterze osadniczym, z bogatym materiałem zabytkowym. Ogółem pozyskano 1475 fragmentów ceramiki naczyniowej wykonanej na kole GT III, IV, V, z czego 794 ułamki znaleziono w obiektach, a 681 w warstwie kulturowej. Z zabytków wydzielonych na uwagę zasługują: fragment brązowej sprzączki do pasa, żelazny grociek z tulejką, sztabka żelazna, niewielkie amorficzne ułamki bursztynu, frag-

	<p>ment oselki kamiennej, 5 ułamków krzemienych. Z obiektów nr 1, 2, 4 wydobyto duże fragmenty kości zwierzęcych, a także liczne szczątki rybnie w postaci kręgów, ości i łusek.</p> <p>Materiały i dokumentacja przechowywane są w Muzeum Zamkowym w Malborku.</p> <p>Badania nie będą kontynuowane.</p>
<p>Kobielice, st. 1, gm. Zakrzewo, woj. wrocławskie</p>	<p>patrz: neolit</p>
<p>KOŁODZIEJE, st. 1, gm. Prabuty, woj. elbląskie, AZP 25-49/21</p>	<ul style="list-style-type: none"> • grodzisko wczesnośredniowieczne (X-XI w.) <p>Weryfikacyjno-sondażowe badania wykopaliskowe, przeprowadzone w dniach od 20 do 22 maja przez dr. Wojciecha Chudziaka (Instytut Archeologii i Etnologii Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu). Finansowane przez Fundację na Rzecz Nauki Polskiej. Pierwszy sezon badań.</p> <p>Badania prowadzone w ramach programu „Adalbertus” objęły 22 m² powierzchni – założono 6 sondazy usytuowanych po osi północny wschód-południowy zachód oraz 16 odwierców prostopadłych do wykopów sondażowych.</p> <p>W wyniku badań możliwe stało się określenie funkcji i chronologii obiektu, jak również przeprowadzenie wstępnej rekonstrukcji zabudowy wnętrza grodziska. Stwierdzono relikt zabudowy typu półziemiankowego, zapewne mieszkalnej, skupiającej się wzdłuż podkowiastego wału; jedynie od północnego zachodu istniała przerwa w ciągu zabudowy – można się liczyć z istnieniem tutaj wjazdu na teren grodu. Wał grodziska, słabo czytelny, został wyraźnie ścięty w trakcie prac niwelacyjnych. Fosa odcinająca południową część półwyspu w poważnym stopniu uległa spłyceniu wskutek zaorywania i naturalnych procesów stokowych. W świetle analizy materiału zabytkowego zabudowa użytkowana była w ciągu jednej fazy osadniczej (X-XI w.), po tym okresie gród uległ zniszczeniu.</p> <p>Materiały i dokumentacja przechowywane są w Instytucie Archeologii i Etnologii UMK w Toruniu. Badania nie będą kontynuowane.</p>
<p>KOSZALIN-Kawi Łęg, st. 59, AZP 14-21/59</p>	<ul style="list-style-type: none"> • domniemane grodzisko lub osada przedlokacyjna – weryfikacja negatywna <p>Ratownicze badania wykopaliskowe, przeprowadzone w dniach od 9 do 13 września przez mgr. Ignacego Skrzypka (Muzeum Okręgowe w Koszalinie), z udziałem mgr Jolanty Ilkiewicz. Finansowane przez PSOZ. Pierwszy sezon badań.</p> <p>Założono 16 wykopów sondażowych o zróżnicowanych wymiarach. Łącznie przebadano powierzchnię około 500 m². Wykopy eksplorowano na głębokość od 0,80 do 1 m.</p> <p>Asumpt do badań w obrębie dolnego biegu rzeki Dzierżęcinki, bezpośrednio za osiedlem mieszkaniowym „Bosmańska”, data sformułowana od lat przed historyków średniowiecza teza, że na północ od lokowanego w 1266 r. miasta Koszalina mogą znajdować się pozostałości przedlokacyjnego grodu lub osady, która wymieniona została w przywileju nadanym Koszalinowi w 1214 r. przez księcia zachodniopomorskiego Bogusława II. W trakcie prospekcji powierzchniowej AZP w 1982 r. po obydwu stronach rzeki odkryto 9 stanowisk z materiałem wczesnośredniowiecznym, przy czym na stanowisku nr 59 znaleziono 30 fragmentów naczyń datowanych na X-XI wiek. Badania na tym stanowisku podjęto w 1996 r. ze względu na fakt, że teren ten przeznaczony został pod budownictwo jednorodzinne. W wykopach zarejestrowano na głębokości 0,15–0,20 m warstwę humusu ornego, pod którą zalegała zbita warstwa żółtej, plastycznej gliny, stanowiąca dla całego stanowiska naturalną warstwę calcową. Nie odnotowano warstwy kulturowej ani ceramiki wczesnośredniowiecznej, poza trzema fragmentami oraz ułamkami naczyń późnośredniowiecznych znalezionymi na powierzchni. Tym samym hipoteza o zlokalizowaniu na tym terenie grodu przedlokacyjnego lub osady nie została potwierdzona. Badania nie będą kontynuowane.</p>
<p>KOSZALIN-Stare Miasto, st. 27, AZP 14-21/20</p>	<ul style="list-style-type: none"> • zabudowa klasztorna cysterek i zamek biskupów kamieńskich (wczesne średniowiecze – okres nowożytny (XIII-XVI-XX w.) <p>Badania archeologiczno-architektoniczne, przeprowadzone przez mgr. inż. arch. Andrzeja Fijałkowskiego, mgr. mgr. Franciszka Lachowicza, Henryka Janochę i Jerzego Kalickiego (PSOZ Koszalin, AKANT Sp. z o.o. Dokumentacja i Konserwacja Zabytków Warszawa, Dział Archeologiczny Muzeum Okręgowe w Koszalinie). Stanowisko badane było w latach 1968,</p>